

30 år sedan Rune Lindström dog

Rune sa många gånger att "Karlfeldt är så stor för mig".

Detsamma säger jag om Rune Lindström som genom sin begåvning, sin personliga utstrålning och sin ödmjukhet inför konsten, är en av förra århundradets mångsidigaste konstnärer.

Och fastän 30 solvarv av tidens ändlöst framrinnande ström har fullbordats, sedan han lade ned vandringsstaven och som en färdeman i vårens vind drog iväg till några långväga budar i Marit Knutsdotters och Mats Erssons himmel, så är han ändå mitt ibland oss genom sina spel och sina ord.

Hans varma stämma till oss talar och hugsvalar.

Det var en serie lyckliga omständigheter som gjorde att Himlaspelet blev till och hamnade, liksom författaren, i Leksand.

Det var för det första Runes farfar, som var en sago- och historieberättare av den gamla stammen och Rune har berättat att han många gånger satt vid hans sida och fick se in i den värld som var den gamla sagotraditionens.

Det var för det andra de åtta somrarna i Övermo, hos makarna Hård Erik och Maria Mattsson, där Rune, med lysande ögon och ivrigt lyssnande, tog del av framförallt Marias berättelser om skrock och varsel och sällsamma människoöden i svunna tider.

Rune har berättat att han kom underfund med en specifik livssyn här uppe i Dalarna, när det gällde inställningen till de bibliska personerna.

Det bästa uttrycket för denna livssyn tyckte han var dalmålningarna.

Rune tog starkt intryck av dalmålarnas livssyn och så föddes hos honom den genialiska idén, att göra en levande dalmålning, Himlaspelet.

Och det var för det tredje, hans kärlek till den jord, där leksandsfolkets kynne har sina rötter och att han fångslades så starkt av bygdens skönhet att han beslöt sig för att bosätta sig i Leksand.

Detta minns vi leksandsfolk med oändlig tacksamhet.

Många minns Runes midsommartal i "Gropen" som var pärlor ur helgade skrin.

I sin sista bok, som han kallat "Predikare", skriver Bo Bergman: "Utan de stora predikarne skulle livet för många vara tomt och färglöst och föga värt att leva".

Och predikare är för Bo Bergman de stora skalder och filosofer som fastän många gånger vantolkade eller nedtystade av sin samtid, ändå fört en motsträvig värld framåt.

Rune hörde till de stora predikarne och jag vet ingen skald som skrivit en vackrare och hoppfullare predikan än Himlaspelet.

Rune var ett redskap i Guds hand genom sina ord.

Jag minns Rune som en, de ljusa och vänsälla sinnenas bärare, vars sken många gånger förjagar skuggorna ur livets mörka vrår.

Han var en man som vi gärna slog sällskap med ett stycke av färden genom livet, och den trygga Gudstro Rune gav uttryck för, i sina skildringar av Jesus liv på jorden, minns jag med glädje och tacksamhet.

Till sist Runes sista dikt som han skrev, sista timmarna innan han drog iväg till nå långväga budar, den 25 april 1973.

Så går jag hän

Och stegen känns mig tunga

Och träden lövas

Som när vi var unga.
Din hand är varm.
Den värmen ger mig mod
Att icke rädas Karens kalla flod
Håll då min hand
Och så bered mig
För mörkets land!
Kom, älskade, och led mig
Dit hän i dunklet
Där mitt liv försvinner
Och hjärtat mitt
I handen din förbrinner.

ROLF RÅGSVEDEN i DT, 2003